

Sygn. akt II Ka 631/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Olga Wojtczuk

przy udziale Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2022 r.

sprawy **I. O.**

oskarżonej z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 20 lipca 2022 r. sygn. akt II K 1732/21

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 631/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 lipca 2022 r. o sygn. II K 1732/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Na podstawie art. 427 § 1 i § 2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk oskarżyciel publiczny podniósł zarzut:</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na wyrażeniu błędnego poglądu, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonej I. O. umożliwiają zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego prowadzonego przeciwko wyżej wymienionej,</p> <p>w sytuacji gdy prawidłowa analiza całokształtu ustalonych okoliczności przedmiotowego zdarzenia, a przede wszystkim fakt, że oskarżona znajdując się w stanie nietrzeźwości i w czasie wzmożonego ruchu na drodze doprowadziła do kolizji drogowej, a także względ na cele prewencji generalnej, prowadzą nieodparcie do wniosku, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonej I. O. nie są nieznaczące, a co za tym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	idzie wykluczają zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, o której mowa w art. 66 § 1 kk w stosunku do oskarżonej.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut skarżącego okazał się niezasadny.</p> <p>Tytułem wstępu do dalszych rozważań, zgodnie z art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.</p> <p>Ocena stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania powinna być oceną całościową, uwzględniającą okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., nie zaś sumą, czy pochodną ocen częściowych takiej czy innej «ujemności» tkwiącej w poszczególnych okolicznościach i dlatego też, jeżeli w art. 1 § 2 k.k. mówi się o znikomej społecznej szkodliwości czynu, to wymóg znikomości dotyczy społecznej szkodliwości ocenianej kompleksowo, nie zaś jej poszczególnych czynników (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2009 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt WA 1/09).</p>	

W postanowieniu z dnia z dnia 29 czerwca 2021 r. o sygn. III KK 49/21 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, który w pełni podziela Sąd Okręgowy, że uchybienia przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu mogą przybierać dwojaką postać, tj. obrazy prawa materialnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd co do prawa materialnego występuje wówczas, gdy przy ocenie stopnia karygodności czynu pominięto okoliczności (lub okoliczność) wymienione w art. 115 § 2 kk lub wzięto pod uwagę okoliczności (lub okoliczność) niewyszczególnione w tym przepisie. Błąd w ustaleniach faktycznych występuje natomiast wtedy, gdy okolicznościom z art. 115 § 2 kk przydano zbyt dużą lub zbyt małą rangę.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego zdaniem skarżącego na błędnej ocenie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej należy stwierdzić, iż zarzut jest chybiony.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji nie tylko w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy, kwestionowanego przez skarżącego, ale również wszystkie pozostałe okoliczności podmiotowo-przedmiotowe, są prawidłowe, ponieważ są wynikiem nie budzącej żadnych zastrzeżeń oceny zebranych w sprawie dowodów.

Analiza treści apelacji wskazuje, że skarżący dokonuje własnej interpretacji wyartykułowanych przez siebie okoliczności, które

jego zdaniem nie pozwalają na skorzystanie wobec oskarżonej z dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Zebrany w sprawie materiał dowodowy i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne, pozwalały na przyjęcie, iż stopień zawinienia oskarżonej oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu były nieznaczne.

Należy podkreślić, iż oskarżona przyznała się do winy, nie oddaliła się z miejsca zdarzenia, w żaden sposób nie utrudniała postępowania, wyraziła skruchę, a także interesowała się zdrowiem pokrzywdzonej. Pomimo sporego natężenia ruchu na ulicy (...) - jednej z głównych ulic (...) nie uderzyła w pojazd uszkodzonych z dużą prędkością o czym świadczy brak poważniejszych uszkodzeń w pojeździe uszkodzonych marki P.. Z dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach sprawy wynika, iż nawet tylny zderzak nie został uszkodzony z uwagi na zamontowany hak holowniczy. Potwierdzają to również zeznania świadka- pokrzywdzonego. Przedmiotowe zdarzenie należy zakwalifikować, jak zresztą słusznie uczynił to Sąd Rejonowy do drobnej kolizji, której przyczyną była nieuwaga. W ocenie Sądu Okręgowego zaistniała w dniu 28 września 2021 r. kolizję można przyrównać do uderzenia w zaparkowany pojazd na ciasnym, zastawionym parkingu podczas wykonywania manewru cofania. W obu opisanych sytuacjach przyczyną jest brak uwagi. Kolizja na parkingu również spowoduje nieznaczne uderzenie i niewielkie szkody w pojeździe.

Sąd Okręgowy nie traci z pola widzenia, że oskarżona kierując samochodem, znajdowała się w stanie nietrzeźwości, jednakże nieznacznie przekraczającym próg ustawowej definicji stanu nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego

tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Z przeprowadzonych badań wynika,

iż o godz. 17:08 stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżonej wynosiło 0,25 mg/l,

o 17:15- 0,29 mg/l, a o 17:33- 0,24 mg/l. Trzeci pomiar wskazuje, że stężenie alkoholu było poniżej wartości granicznej stanu nietrzeźwości. Ponadto, pokrzywdzeni w swoich zeznaniach stanowczo stwierdzili, że po kolizji nic nie wskazywało, aby oskarżona była pod wpływem nietrzeźwości.

Z informacji znajdujących się w aktach sprawy wynika, że oskarżona prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma stałe miejsce zamieszkania oraz własną rodzinę, dotychczasowo nie była karana. W tej sytuacji należy uznać, że czyn oskarżonej miał charakter incydentalny.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonej, jej warunki i właściwości osobiste skorzystanie z dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania będzie wystarczające dla uświadomienia

jej naganności swojego postępowania oraz będzie właściwą przestrożą na przyszłość. Mając na uwadze okoliczności sprawy w ocenie Sądu Okręgowego, pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego i w przyszłości nie popełni ponownie przestępstwa.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy słusznie dokonał ustaleń prowadzących do wniosku, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień zawinienia oskarżonej nie były znaczne. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości co do spełnienia pozostałych przesłanek z art. 66 § 1 kk i prawidłowego zastosowania warunkowego umorzenia postępowania.

Wniosek

Prokurator na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonej I. O. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 178a § 1 kk oraz wymierzenie jej za ten czyn kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda z nich, świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 złotych oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz obciążenie jej kosztami postępowania i opłatą sądową

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezasadność zarzutu skutkowała bezzasadnością wniosku.	
--	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 lipca 2022 r. o sygn. II K 1732/21- utrzymany w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów skarżącego wyrok należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd stwierdził, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 lipca 2022 r. o sygn. II K 1732/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana